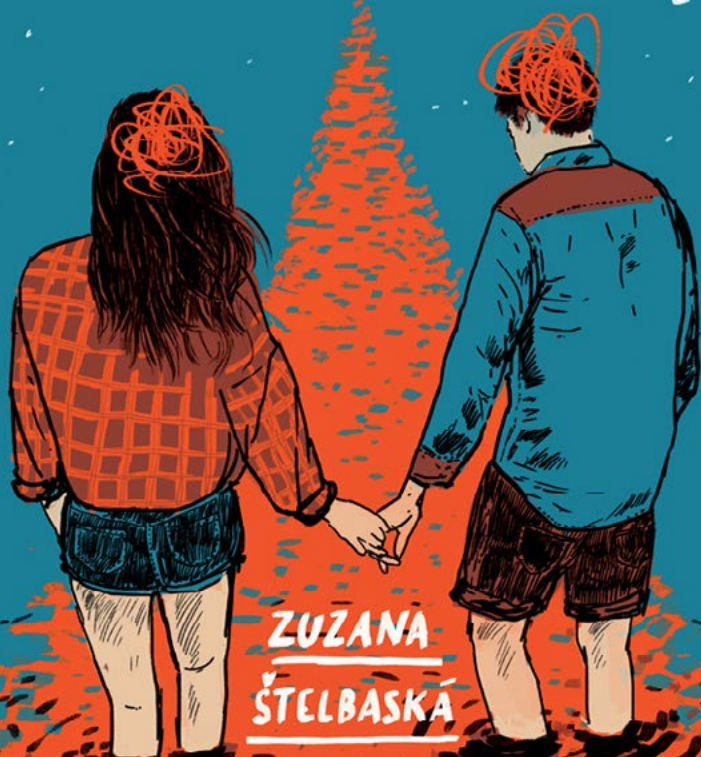

15-ROČNÍ

ZUZANA
ŠTELBAKÁ

COO
BOO

15-roční

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Zuzana Štelbaská
15-roční – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

15-ROČNÍ

ZUZANA ŠTELBAKÁ

COO
BOO

Tonka

Keď som bola mladšia, volali ma *Tonka-päťeurovka*. Nieкто raz na ulici vyrukoval s tým, že idem s každým za päť eur, a odvtedy sa to so mnou vlieklo. Bola to pre všetkých nenormálna zábava vykrikovať to po mne. No a čo. Zažila som aj horšie. Keď som bola v resoci, tam sa diali veci. Tá ich Tonka-päťeurovka by sama kukala!

Aby som to rýchlo zhrnula, nech vám to nemusím dopodrobna vykladať, lebo by som pri tom od nudy zaspala, tak môj skromný výpočet je tráva, haš, extáza, LSD, ale to iba párkrát, ťažko sa zháňalo, a, samozrejme, princ všetkých princov – pervitín, perník, piko. Veľa, veľa, veľa pika. A na to treba, samozrejme, veľa, veľa, veľa peňazí. Preto si dovolili na mňa vyskakovať, lebo nikto nepoznal moje zdroje, že odkiaľ by som na to už len ja, dedinská socka, mohla mať peniaze. Ale to zase pozor. Otvoriť niekomu spodnú náruč za prachy, tak hlboko som ešte nepadla.

Chceli by ste počuť všetky tie zveriny, čo sa mi stali? Alebo čo som videla, keď som bola zavretá v pašťáku? Chceli by ste, ja viem. He, to by sme tu boli do rána. Ohrýzli by ste si nechty až po lakte, keby som vám rozprávala, ako vyzerá absták, keď sa feťáci čistia od heráku. Ako pri tom ziapu a trasú sa. Hulala, ako huspeniny. Ksichty šedé, posteľe pošťané. Alebo ako si baby robili zle. Ukradli novému terapeutovi vreckový nôž, lebo si myslel, že na nás pôjde s dôverou, že on bude mať akože nožík vo vrecku a že verí, že ho nikto nepotiahne, no úplný magor. A tým nožom potom v noci odrezali jednej vlasy a do všetkých gatiek a nohavíc jej

v rozkroku vyrezali diery, no plakala som od smiechu! Hej, hej, dostali tresty, ale to je nepodstatné. Lebo keď viete, že bude trest, tak s tým do toho idete a nič vás nemôže prekvapiť.

Inak, jedlo bolo dobré, aj mňa tam naučili variť a piecť aj niečo iné než perník, ale to už zachádzam do príliš veľkých detailov a fakt nemusíte vedieť všetko. Keď ma pustili domov, bola som celkom rada, aj keď to miesto – akože to *domov* – pre mňa až taký význam nemá. Neviem, kde som doma. Síce som si až do trinástich myslela, že tu, ale potom som z kuchyne počula taký rozhovor, že:

„Raz sa to musí dozvedieť. A mali by sme jej to povedať my.“

„Ešte je mladá, nepochopí to.“

„Čo sa na tom dá nepochopiť? Tonka, si adoptovaná – a hotovo!“

Takže tak. Som adoptovaná. Dozvedela som sa to, keď som sa to dozvedieť nemala, a dosť ma to vzalo. Moja hlava to nechcela prijať. Akože som celý čas považovala za mamu niekoho, kto mama nebol, a otec ani nehovorím, ten ma našťval úplne, lebo som ho dovedy mala fakt na prvom mieste a potom spadol na posled-

né. Začala som tých ľudí volať *ujo* a *teta*. Boli z toho zvrútení a vyčítali mi to, ale ja len furt dookola, že ona ma neporodila a on ma nesplodil! No a tak sa to medzi nami rozsypalo, až som stretla svoje modly, ony utešili moje smútky a zoznámili ma s princom mojich snov. Ne, ne, ne, nič okrem pána Pika si pod tým nepredstavujte. Péčko, pierko, kryštál, pedro, sklo, perník, perníček, och, to boli časy. Špinavé podchody boli mojou izbou. Mláky mojím kobercom. Neznáme byty mojou školou. Moje modly ma naučili variť najlepší perníček a ja ako zakliata ježibabka som prebývala v perníčkovej chalúpke na mestskom sídlisku a varila kašičku pre všetkých, až kým ma po pár mesiacoch nevyňúrili teta s ujom a policajtom bez uniformy, s ktorým som odišla len preto, že mal košielku bielu ako múka.

V resoci som sa ničomu nebránila. Najprv, že detox v špitáli, to bolo kruté. Len veľmi ťažko som sa lúčila so svojím pánom a vládcom. Z tela odchádzal s bolesťami, držal sa mojich vnútorností, prsty mal do nich zaborené veľmi hlboko, až som kričala. Keď mi ho vyplavili aj z posledného chlpa, presťahovali ma do basy a tam, že mi ho vraj dostanú aj z mozgu. Takých ako ja tam bolo plno. Ohavy, cynici, prašivci, sexuálni ma-

niaci, princezné, bačkory, šetky, z každého rožka troška. Podľa ksichtov som presne vedela, kto na čom išiel. Všetci s hnisavými ranami, zuby na franforce, vráskaví, bez nechtov, no krásavci! A ja som po nich len prechádzala očami a hovorila si v duchu: *Herák, piko, toluén, piko, piko, chľast, huby, extáza, koks...* Najhoršie na tom boli heráci, to boli fakt chudáci, tým už niet pomoci, amen s nimi. A tí, čo to úplne prehnali alebo všetko miešali dokopy, kentus, hnus, tí z toho vyliezali prepnutí. Schizáci, paranoici, z pasťáku ich odšikovali rovno do pakárne.

Čo by ste ešte chceli vedieť? Tipujem, že viem, čo vás zaujíma. Bolo to tak, že sme boli rozdelení na banány a mušle, pekne osve, nemohli sme sa miešať, len na terapiách sme boli spolu. Ale ak si myslíte, že banán nepríde na to, ako sa dostať do mušle, keď chce, tak sa vráťte do plienok. V tmavých kútoch to bolo ako v ZOO počas ruje. Za cigu, to hlavne, výmenný obchod fungoval. Ale väčšina si proste nevedela pomôcť a museli sa tam obtierať o seba, lebo to inak nevedeli, normálne, ako zvieratká. Ale ako hovorím, mňa sa to netýkalo. To len aby ste vedeli, že som videla a zažila kadečo a len tak niečo ma neprekvapí.

Po návrate domov som sa pár týždňov nepohla z izby. Mala som asi nejaký šok z ľudí. Lebo v base vás naučia na prísny režim, všetko klope jak hodinky, presne viete, kedy sú raňajky, kedy robota na farme, kydanie hnoja okolo prasiec, všade nakadené, čižmami do toho idete až po kolená, to bolo moje. Potom zase jedlo, terapia, všetko na minútu presne, za blbosti trest, za podrazy päť. Pravidlá boli naša biblia. Lenže žite tak rok a pol – potom vás vypustia a ste v riti.

„Tonka, zabehni do obchodu,“ povedala mi teta, a keď som zbadala, že vyberá plátennú tašku, už som vedela, že zase štyri chleby, lebo u nás sú chleby všade a jedia sa so všetkým, aj s kuracím vývarom tri hrubé chleby na obed. „O chvíľu donesú chlieb, choď, nech bude čerstvý, oco si dá,“ podala mi mince a nakázala kúpiť až päť pecňov. Jeden zožerú hneď, ďalší sa odloží do skrinky a nedožije sa rána a zvyšok napchajú do mrazáka. Úchylné.

Ale zase ísť na chleba je teraz jediná prechádzka, ku ktorej ma donútila, a v pohode. Veď dobre. Obchod je desať minút chôdze tam a desať nazad. Tam idem trochu dolu kopcom, bývame v odbočke pod lesom a ide

sa aj mostíkom cez potok. Keď som bola menšia, zvykla som občas skočiť v horúcom lete do toho potoka a vyčvachtať sa až hore, kde začínali rásť stromy. Teraz chodím bez odbočiek, len po ceste, aby ma nezlákali iné chodníčky. Všimáte tú symboliku, hej?

„Tonka, idem s tebou,“ pripojila sa ku mne Nela od susedov.

„No poď. Daj ruku a stisni, nech viem, aká si mocná,“ usmiala som sa na ňu. Také pekné decko to je. Tuším ešte nemá ani päť. Stisla mi dľaň pre istotu oboma rukami, tak som spravila, že: „Jáááú, rozpučila si mi žabu!“ A Nela rehot, že akú žabu, že to bola ruka. Perfektné sú tieto malé deti, jak to všetko berú. Nerobia si starosti. Nela bola od basy prvý človek okrem tety a uja, s ktorým som sa pustila do nejakého rozhovoru.

„Čo ideš kúpiť?“

„Chleby.“

„Kúpiš mi lízatko?“ zažobrala.

„Aké máš najradšej?“

„Cukríkové!“ vykrikla a v obchode sa vrhla na stôjan, do ktorého boli pozapichované guľaté lízanky so žuvačkou. Zrátala som drobné, vyšlo mi aj na sladkosti, kúpila som dve, a kým sme došli domov, stihli sme

ich docmúľať. Potom Nela odbehla kamsi medzi domy, ale keby sa chcela hrať, v pohode by som s ňou ešte chvíľu ostala.

Dala som tete nákup, a presne ako som predpokladala, jeden peceň padol hneď a druhý odložili bokom. Poprava zožratím bude zajtra.

„Po víkende ideme spolu do školy, Tonka,“ zadrel ujo, skoro ma prekotilo. Kukla som sa na neho a hneď vedel, čo si o tom myslím. „Direktorka povie, čo s tebou. Či ti dajú spraviť vyrovnávacie skúšky, aby si mohla ísť do deviatky, alebo či sa vrátiš dokončiť ôsmu triedu.“

„Chcem individuálny,“ povedala som mu, čo už dávno vie.

„Zabudni,“ zarehotal sa, lebo keď ide do nervov, tak sa rehoce. „Cez deň budeš v škole, kto by na teba dohliadal, keď nebude nikto v dome!“

„A ty budeš akože robiť?“ vrátila som mu, lebo on už roky len brigádoval, a keď nebolo kde, tak drepel na svojom chlebovom zadku.

„Si predstav!“ A už som videla, že teta spozornela, lebo ujo zdvihol hlas a hádka bola na spadnutie. „Budem vedúci. Jak sa začne školský rok, ideme celá uli-

ca na aktivačné. A potom starosta povedal, že sa bude opravovať úrad, už stavajú lešenie, dáme novú fasádu.“

„A teba jaké lešenie udrží?“

„Len aby som ti tú hubu nedal tiež zadrôtovať,“ chechtal sa zlostne.

„Tonka, choď po zemiaky,“ skočila do toho teta a začala rachotiť hrncami.

„Zadrôtujem ti tú papuľu neumytú,“ išiel si ujo ďalej svoje, „počkaj, čo budeš mať za tanec, keď sa škola začne, jak si na teba posvietia. Budem ťa mať na očiach.“

„Ty prvý,“ zašomrala som, ale tak, aby to počul.

„Cti si otca svojho i matku svoju,“ priklincovala teta a naschvál som do koša dala navrch zemiaky z kompostu a treskla jej to na stôl, až sa hniloba z nich rozprskla ujovi do ksichtu. „Neprestanete s tým!“ vyhrkľala teta, kým si ujo veľkou dlaňou utieral zemiakové sračky z líc a očí. Dusilo ma od smiechu, sadla som si k nemu a servítkou mu utrela bradu.

„Jaká si ty múdra, Tonka, jak kravské lajno,“ vzdychol si. „A v hlave máš to isté.“

„Aspoň ma nemusia liečiť na chorý mozog. Stačí zavolať hovnocuc.“

„Choď za kamarátmi,“ prehlásila teta, ktorá doteraz

nepochopila, že keď sa po roku a pol vrátite z pekla, každému smrdíte a sami neviete, či ste diabol alebo čert, a baviť sa s ľuďmi môže byť toxické. Vzala som si rádio a išla sa vyvaliť do altánku.

„Čo tu robíš?“ sadla mi na nohy Nela.

„Spím,“ kukla som na ňu jedným okom. „A ty kde furt lietaš?“

„Ja neviem lietať, ty šušo,“ zasmiala sa jak najšťastnejšia zvonkohra. Ale mňa neoklame. Viem, že to nemá ľahké toto dievčisko. Už je, tuším, šiesta v poradí a jej mama zas nosí bubon, každú chvíľu im pribudne siedmy krk. Jej foter robí s ujom na aktivačných a ešte aj pije. S jej sestrou Magdou som bola spolužiačka. Všetci, päť sestier a jeden brat aj s mamou, bývajú natlačení v jednej izbe, nikoho k sebe nikdy nevolajú na návštevu, vraj spávajú tak, že otec je v strede, najmladšie okolo neho a mama s bratom na zemi.

„Počúvaj, Nela, kde máš kamošky?“

„Šak tu,“ ukázala na mňa, „šak ty si moja kamoška.“

„Vidíš to a ja som si to ani nevšimla,“ oprela som sa o lakte a dívala sa na ňu. Bola na tvári celá zaondená, nechty zelené, vlasy samá guča. „Chceš sa hrať na salón?“

„Čo je *salón*?“

„Že ja budem akože kadernička a ty si akože bohatá panička, čo sa prišla dať vyšťafovať.“

„Čo je *vyšťafovať*?“

„A budeš bohatá panička?“

„Hej.“

„Tak ťa vyšťafoviem a uvidíš. Pod', nájdeme ti dajakú kabelku, že akože v nej máš kopy prachov.“ Vysypala som štipce z košíka a Nela doň začala plnými hrstami dávať kamene z cesty.

„To budú akože peniaze,“ vysvetlila.

„Ty si ale bohatá!“

Posadila som ju na starú sedačku, vytrhnutú z auta, ktorú sme v altánku mali ako gauč, a celú som ju dala do poriadku. Bol už večer, keď od nás Nela odchádzala, a tej noci sa mi dobre spalo.

Školské chodby smrdeli presne, jak som si to pamätala. Ani za tie skoro dva roky, čo som do nich nevkročila, ich nedokázali vyvetrať. Ujo sa nekonečne dlho vyprával s direktorkou. Šúchala som v zborovni nohami, zazerala na mňa mladá učka, ktorú som nikdy nevidela, isto jej to liezlo na nervy, takže som s tým ani za nič

nechcela prestať. Taká pekná žena to bola, s bodkovanými gélovými nechtami, asi nie od nás. Určite vedela, že som bola v resoci, ale nepoznala ma, takže ani nezačala na mňa nič hovoriť, a možno sa ma aj bála. Veď feťáčka.

„Tonka!“ zahučal ujo od vedľa. Učka vstala, pootvorila direktorovňu a riaditeľka na mňa mávla rukou, že mám ísť.

„Posaď sa, Tonka,“ povedala pekne. V šiestom ma učila matiku. Nevedela byť prísna, čudovala som sa, jak môže byť direktorka. „S tvojím otcom sme sa dohodli, že by si skúsila na budúci týždeň komisionálne skúšky. Hovorí, že si stále rovnako bystrá, ako si ťa pamätám,“ žmurkla na mňa.

„Ako líška?“ nahrála som jej. Usmiala sa.

„Veď hej,“ kukla sa do papierov a potom zobrala kalendár. „Takto o týždeň v pondelok prídeš sem, pre-skúšame ťa, a keď to dobre dopadne, mohla by si pokračovať v deviatom ročníku.“

Akože, mne to bolo jedno, ale direktorka bola na mňa dobrá, tak som to nepovedala nahlas. Iba som zdvihla ramená, že rozumiem.

„Nejaké knihy by ste jej nedali?“ spýtal sa ujo. „Lebo tam v zariadení musela všetko nechať a nemá svoje.“

„Samozrejme, to by nemala ani tu, deti na konci školského roka učebnice vracajú.“

„Jaj,“ povedal jak negramotný a zachechtal sa, lebo šak nervozita.

„Zabehneme do skladu, vezmete, čo treba,“ zadumala sa a ešte sa do mňa pustila. „Mala si tam školu?“

„Dačo hej,“ povedala som. „Ale nebolo to normálne vyučovanie.“

„Áno, chápem.“ Hovno chápala. Nič nechápala; pani direktorka, ktorej to v živote šlo ako po masle, sa nemohla do mňa vžiť, ale aspoň nepoučovala. „Budem ti držať palce,“ vyprevadila nás z direktorovne a ujo jej tam ešte chvíľu mágal ruku a ona mu tam ešte dačo dohovárala a potom vzala kľúče a išla do toho skladu po knihy. Ja som vybehla, lebo som sa v kancli dusila, a na chodbe som stretla bývalých spolužiakov.

„Toňa, serus, už si dopiekla perníky?“ pustili sa hneď do mňa.

„Také ste v živote nemali,“ odvrkla som, ale s úsmevom. Mať tak ich starosti.

„Vrátiš sa k nám?“ spýtala sa ma Anabela, s ktorou som kedysi sedela v lavici a teraz neviem, s kým sedí.

„Ešte neviem.“

„Aha, tak dobre, čau,“ a ani nič o tom, že keby hej, že budeme sedieť spolu. Už má inú kamošku. Tipujem na Sandru. Tá sedela za nami a dlho sa pchala Anabele do zadku.

„Čo dakedy neprídeš?“ kopol ma do lýtka Igor. Chodí na faru, mali tam stolový futbal a možno aj majú, ak ho ešte nerozbili.

„Možno prídem,“ zaškerila som sa na neho.

„Šak príď,“ volal na mňa, a kým zaliezol do triedy, lebo zazvonilo, zaprel sa do zárubne a na Španiela tam krútil bokmi, dakto mu z triedy tleskal do rytmu. Nevie, či by som s nimi chcela byť zase v triede. Nevie, či by som sa vôbec chcela do školy vrátiť.

Direktorka mi medzitým bez slova vtisla do rúk knihy a utekala na hodinu. Konečne sa zo zborovne vyvalil aj ujo.

„Knihy máš?“ spýtal sa, aj keď nebol slepý a videl, že knihy držím v ruke. „No pod.“

Poobede som zašla na faru. Pozerala som sa najprv iba cez okno. Igor tam hral na syntáku, spieval a pri ňom desať dievčat vo farebných sukniach tancovalo. Spravili dajaký súbor, kým som tu nebola.

„Pekne hrajú, hmmm,“ povedala uznanlivo Nela, ktorá sa skadesi zjavila a zdrapla ma za ruku. Naťahovala krk, lebo okno jej bolo privysoko.

„Počkaj, podvihnem ťa,“ vyložila som ju na parapet a ona hneď začala trieskať do skla.

„Nela, čo robíš!“ odtiahla som ju, ale neskoro, lebo Igor nás už uvidel. „Ježiiiš, mohla si? Teraz ma bude chcieť volať dnu,“ dudrala som a Nela na mňa kukala jak kura z prachu, že veď o to jej išlo, a nechápala, že jej nedakujem, jak mi to všetko vybavila.

„Podťe dnu, obidve,“ zaškrípal Igor dverami a Nela už aj bola medzi sukňami, a keď začal hrať, ona prvá tancovala jak o dušu. Na stole boli šatky, nastrkala som jej ich do gátí, aby mala vlastnú sukňu. Oči jej svietili, lebo ona sukňu nemá. Chodí v potrhaných gätoch po bratovi. Skákala tam jak opica – vyškerená, strašne bola zlatá – a ja som sa opierala o múr a ostatní na mňa zazerali, presne jak som čakala. „Pod' aj ty! Hopá,“ volal Igor, ale pokrútila som hlavou. Pajáca robí Nela, z nej sa tešia. Keď musela vrátiť šatky, lebo ich potrebovali na ďalší tanec, rozrevala sa, tak som ju vzala preč. Hneď pred farou mi ušla.

Doma som sa prehrabala v skrini, na zadných poli-

ciach mám kadejaké poklady: staré handry a vydalo to aj jednu bábu. Síce zombie štýl, lebo oko vzala skaza, ale pamätám si ju, keď bola ešte celá. Vzala som ju do altánku aj s najmenšou sukňou, čo tam bola, že keby náhodou Nela prišla.

„Učila si sa dačo?“ spýtal sa ma ujo s chlebom v ruke. Dakto by neveril, jak môže byť ten človek bezodný. Normálny pecen' prekrójí na polovicu, potom ešte na polovicu, tie menšie polovice natrie škvarkovou masťou, nadžgá tam cibule, až vrany na streche z toho zaslzia, spojí to a otvorí drvič, kde to narve jak do kombajnu. Papuľa sa mu rozťahne na trikrát takú veľkosť, než keď je v normálnom stave. Asi jak keď pytón hltá slona. „Tonka, sa ťa pýtam,“ syčal na mňa a chlebové omrviny z neho prskali na všetky strany.

„Dačo hej,“ odvrkla som a nebola to celkom nepravda, lebo matiku som otvorila a listovala v nej, či tam náhodou dakto nenechal nejaký odkaz. Ľudia si tak zvykli posielat' tajné správy, ale táto kniha bola čistá. Buď im to zatrhli, alebo bola po nejakom analfabetovi.

„Tu si sadneš predo mňa, nech ťa vidím, a budeš sa učiť,“ zahlásil ujo, tak som si sadla. „A knihy máš kde?“

„O knihách si nič nehovoril,“ mrdla som ramenom, „že veď si len mám sadnúť a učiť sa.“ Nahol sa ku mne a fúkol. Robil to, keď som bola menšia, akože *ulet, papier*, že mám vstať a ísť si po veci. Prišla aj teta z vedľajšej izby a obidvaja na mňa čumeli. Čakala som, či doktorý z nich to dusno nevydrží, žeby som odpapuľovala, ale nič. Lenže v takej hre ja neprehrám.

Teta sa potom vytratila preč a ujo ešte raz do mňa fúkol, lebo mu nestačilo ignorácie. Upravila som si vlasy, akože vetrik mi ich rozhadzuje, a nahla som sa k nemu, či by nefúkol znova, lebo mi bolo málo. Kým sa rozchechtal, teta predom mňa položila knihy. „Tvoje učebnice, Tonka.“ Vytáčajú ma tieto jej komentý, akože čo iné by to malo byť než učebnice. Vstala som, ale ujo ma chytil za ruku. „Máš tu učenie.“

„Idem sa vyšťať,“ vytrhla som sa mu. „Aj tam na mňa treba fúkať?“

„Cti si otca svojho aj matku svoju,“ zvýšila na mňa hlas teta, a jak som toto počula, také nervy do mňa vošli, že som koplá do botníka, čo bol na chodbe, a keď sa mu otvorili dvierka, koplá som aj do nich a začali trieskať, tak som koplá znova a mala som nenormálne stavy, úplný záchvat, všetko by som im to tam rozbila.

Keď bol botník na cucky, ukludnila som sa a zavrela sa na záchode. Počula som uja, jak fučí, až ho sadlo na krku dusilo, keď si musel k botníku kľaknúť a kuknúť, či sa dá ešte opraviť. Jak som vyšla z hajzla, nechal botník tak a odprevadil ma nazad k stolu. Teta dala predomňa bielu kávu, lebo vie, že som ju predtým zbožňovala. Ujo otvoril učebnicu matiky a ja som sa do nej stránku po stránke kukala, ale nevidela som ani ň.

Večer som sa bola prejsť. Hore na kopci mali bašavel, počula som to až k nám dolu, od poslednej chajdy hučala hudba a rev so spevom. Išla som do dediny, či na fare dakto bude, a pri potoku som našla Nelu. Umývala si rozbité koleno.

„Čo si robila?“ sklonila som sa k nej, a keď zdvihla hore hlavu, videla som, že aj vo vlasoch má krv. „Čo, nevieš brzdiť?“ pýtala som sa, ale Nela si len ticho máčala to koleno. Okukla som ju celú, kým bola skrčená, mala poškrabané aj ruky. Chcela som jej nadvihnúť tričko a kuknúť jej chrbát, ale ma capla a ušla. Šmyklo sa mi, inak by som ju chytila, ale sama som si odrela koleno na kameni a nevidela som, kde sa mi stratila.

„Čo tu strašíš?“ Stála pri mne Anabela, nahodená,

pysk nahrubo natretý rúžom, mihalnice mala také začapané maskarou, že jej vrhali tiene. „Idem na faru. Ideš?“

„Nevieš, kam bežala?“

„Kto?“

„Šak Nela. Tá malá.“

„Domov asi, ne?“

„To ťažko.“ Táto Anabela. Tak sfajnovela. Navoňaná je. Iných si nevšíma. To decko muselo okolo nej bežať, len slepý by si to nevšimol. „Doma nebude. Skúsím ju pohľadať.“

„A načo? Poď na faru,“ pohla sa Anabela do dediny. „Všetci tam budú.“

„Možno prídem,“ povedala som jej chrbtu a kukala, jak sa k nej pripojilo ešte pár ľudí od nás z ulice a jak klopkajú po ceste. Ani neviem, či by som s nimi vôbec chcela byť. Spomenula som si na mesto. Na perníkovú chalúпку. Na moje modly. Keby tu teraz zastavili s autom, či by som s nimi išla?

Prešla som okolo všetkých domov, ale Nela bola niekde zalezená, nenašla som ju. Hore, jak bol bašavel, horel oheň, susedia na stoličkách okolo, malé deti tam behali, skákali cez tie plamene, spievalo sa, daktorí pili, da-

kto len tak kukal do ohňa. Stará Eugénia pomaly fajčila, pri nej stál jej mladý muž Tomáš. Keby nebol ženatý, k nemu by som išla. Taký kľudný človek, nič nehovorí. Matku nemal, Eugéniu, svoju susedu, miloval, odkedy sa narodil, a potom si ju aj vzal, aj keď je od neho o celý život staršia. A vedľa nich divoká Zdenka, čo si nedá od nikoho rozkazovať. Učí sa za cukrárku, ale isto bude do koláčov piper sekať. Bývalý spolužiak Mirko, čo sa narodil bez ruky, sedí vedľa brata, všetci ho volajú Cikoš, lebo nevie, kedy mu treba, on je celý zaostalý, ale Mirko sa od neho nepohne, rehocú sa. Ich mama len také deti rodí, aj sestru majú podobnú, škúli a krivo sa smeje. Dvaja fotrovia trápia gitary, spievajú, jeden z toho plače. Ženy sa hlasno rozprávajú, deti skáču po sebe, dobre im je. V taký večer každý vie, že sa nikomu nič nestane. Iba Nely nikde.

Povedala som si, že aspoň nakuknem do fary. Cestou som išla okolo Nelinho domu, ale nebola tam a dnu tma. Na fare zas kopa svetla a krik. Hrali zápas v stolnom futbale.

„Tonka, poď, budeš mi brániť,“ volal na mňa Igor. Krútila som hlavou, že nejdem. Anabela s ostatnými babami sedeli na stoloch, cuckali malinovky, ani trochu

som k nim nechcela ísť, aby ma nenakazili cukrom. Fuj. Presladené, a pritom mrchy. Jedna sa na druhú usmieva, a keby mohla, tak jej pre chlapca oči vyškriabe.

„Jak bolo v base?“ zvrešťala po mne Jola. „Dačo ti neostalo?“ A robila rukou *varila myšička kašičku*.

„A do teba by sa to kde zmestilo, keď si tak opuchla?“ vrátila som jej to, lebo sa nedalo nevšimnúť, že má v bruchu votrelca. Jola skočila dolu zo stola a rozbujáčene sa roztancovala.

„Do mňa sa teraz vojde za dvoch!“ zarýpala, načo sa ostatné rozosmiali. Dobrá je, Jola, tiež som sa zasmiala. Šak ju smiech prejde, keď jej po nociach bude decko do uší vrešťať. Už tu ostane navždy priklinčovaná, do roka bude mať ďalšie a potom ešte jedno a možno aj päť – aj viac. A ostatné tiež tak skončia.

Naraz dakto pustil hlasnejšie hudbu a Igor ma bez varovania schmatol, že tiež ideme tancovať, lebo vyhral futbal, tak bol jak urvatý z reťaze.

„Nechaj ma!“ kričala som mu do ucha, ale on jak zhypnotizovaný so mnou točil a ostatní začali tleskať do rytmu.

„Hopá,“ schytil ma za ruku a otočil a na chvíľu som sa podvolila a sama som sa otočila nazad a Igor ma

pred všetkými chytil zozadu, dal mi ruku medzi nohy a bozkal ma na líce, načo si vyslúžil krik a potlesk celého davu, len ja som myslela, že ho zabijem, keď ma nechcel pustiť, aj keď som sa zo všetkých síl snažila odtrhnúť sa od neho.

„Čo sa robíš?“ zdvihol ruky hore, keď sa mi konečne podarilo vyvliecť. „Nehraj to na mňa, vieme, jak to v base chodí,“ škeril sa a do rytmu šukal asi dakú neviditeľnú kozu. Sotila som ho a odišla. „Tonka-päteurovka!“ zavolať za mnou a cez celú ulicu som počula škrekot Anabely, Joly a ostatných. Nechcela som sa otočiť, ale nedalo mi. Kukla som sa zas na faru a tam sa ďalej tancovalo, jak keby sa pred chvíľou nič nestalo.

Už bola tma, keď som si bola vybrať z pivnice deku a uložila som sa spať vonku, do altánku. Myslela som na svoje modly a že možno naozaj po mňa prídu. Napadli mi tie pondelkové skúšky, že to je všetko nezmysel, kedy už len zo mňa dačo bude, ale variť viem už teraz a stále sa môžem vydať za svojho princa.

Pri dome niečo zašramotilo, vyskočila som na nohy, že ten debil Igor si nedá pokoj a doliezol za mnou.

„Si tu?“ ozval sa tenký hlások.

„Nela? Kde si, nevidím ťa,“ natiahla som ruky a začala nimi šmátrať vo vzduchu, kým som ju nenahmatala. „Prečo nie si doma?“

„Doma je zavreté,“ zovrela mi ruku, aby sa nepotkla o haraburdy.

„Čo je to za matku, čo nevie, koľko detí má doma,“ zašomrala som. „Idem im zaklopať?“

„Nie. Tu chcem byť, ku tebe,“ objalo ma to decko a úplne ma tým dostala, táto Nelina. Pohľadila som jej vlasy, krvavú guču mala furt neumytú.

„Zajtra sa zahráme na salón,“ posunula som sa až na kraj, aby sa ku mne pritísla. Obidve som nás zakryla dekou. Nela sa celá klepala, ale od zimy to nebolo. Bohvie, kde tá bola celý večer. Asi to nebude tak, že by si nič z ničoho nerobila. Asi aj ju, i keď je ešte také malé mača a nerozumie ničomu, dačo presne trápi, len to tak nevie povedať. Ale že jej matka nevie, že nemá decko v cimre? „Zajtra budeš bohatá panička, budem tvoja kadernička,“ objala som ju, celá sa vo mne stratila, úplne som cítila, jak sa jej uľavilo.

„Ty budeš moja mama,“ šplechla do tmy a v tú ranu o sebe nevedela.

„Čo tu robí?“ ukázala ráno teta na Nelu. Na mňa ne-
padla žiadna výčitka, lebo ma boli v noci kontrolovať.
Zobudila som sa na predné svetlo, keď ujo nakukol, či
som na svojej letnej posteli, a zase zaliezol.

„Umyjem ju. Môže dostať raňajky?“

„Nebudú ju hľadať? Vieš, ako je to u nich...“

„Nehľadali ju v noci, isto ju aj teraz majú na háku,“
potiahla som Nelu k vani, vyzliekla ju a celú, maličkú
ako hrášok, krehkú ako motýlik, som ju vydrhla, že ju
mater nespozná, keď príde domov. Najradšej by som ju
tam už nikdy nepustila.

Nela čušala, občas zasyčala, keď som jej chytila da-
ktoré boľavé miesto na hlave, na ruke. To má z toho,
že sa driape po kriačinách, a na hlave ju isto dajaké iné
decko dačím ovalilo. V tej jej podarenej rodinke.

„Neobliekaj jej tie handry,“ zdrapla teta Nelino trič-
ko, čo som jej prevliekala cez hlavu. „Daj jej čisté.“

Kukla som na ňu takým pohľadom, že jej hneď bolo
jasné, že šiť neviem a žiadne iné malé decko v tomto
dome neni. Ale to sa už zo spálne privalil dychčiaci ujo
a položil pred Nelu moje staré veci, keď som bola malá,
a hneď tete ukázal ukazovákom pred seba, akože sa môžu
servírovať raňajky, a už štyri hrubé chleby leteli na tanieri.